

Nett

Besøksadresse: Gamle Jevnakervegen 3-5 Postadresse: Postboks 160, 2882 DOKKA
Foretaksnr: NO 882 783 022 MVA Bankgiro: 1503 52 46204

Skatteetaten
Postboks 9200 Grønland
0134 OSLO

Deres referanse:
2020/5212819

Vår referanse:

Dokka, 04.08.20

Klage på vedtak i sak 2020/5212819 om tilleggsskatt

I vedtaket av 9.6.2020, blir VOKKS Nett ilagt tilleggsskatt fordi vi etter skatteetatens mening har tolket regelverket for fritak av forbruksavgift feil.

Klagen gjelder den delen av vedtaket som vedrører bedriften XX AS og er av prinsipiell karakter. Skatteetaten bruker etter vår oppfatning regelverket på en måte som resulterer i at resultatet kan variere avhengig av saksbehandler.

Forbruksavgiften er vedtatt av Stortinget, som også bestemmer hvilke grupper som skal slippe med å betale redusert eller null sats. Som en nasjonal forordning bør dette medføre et regelverk som sikrer lik behandling uavhengig av saksbehandler.

En aktør som har lang erfaring med å hjelpe bedrifter i hele landet med å tolke regelverket, hevder å ha erfaring med at reglene tolkes ulikt i ulike regioner. Det betyr etter vår oppfatning at etaten praktiserer regelverket så komplisert at deres egne saksbehandlere ikke klare å saksbehandle likt. Det bør etaten gjøre noe med på nasjonalt nivå, ved å komme fram til entydige prinsipp for saksbehandlingen.

I vår enfoldighet ønsker vi intet mindre enn å bidra til dette med vår klage, som dermed er like mye ment som et konstruktivt innspill.

Dere forvalter et regelverk som dere forventer at vi som nettselskap skal forstå. Men egentlig er det våre kunder som må forstå reglene, ikke vi. Våre kunder skal komme til oss med en egenerklæring og fortelle oss hvor mye mindre enn full avgift de vil at vi skal fakturere dem for. I utgangspunktet skal vi fakturere alle for full avgift.

Vi skal ikke gi råd eller veiledning selv om kundene ikke forstår regelverket. Dette er i alle fall den oppfatningen vi sitter igjen med etter tidligere saker. Om kundene har spørsmål, hvem skal de spørre? Har staten lagt til rette for at det er mulig for norske bedrifter å få svar på spørsmål om forbruksavgift? Nei, og da vi i tidligere tider ba kundene våre om å søke råd hos Toll og Avgift, som da hadde ansvaret, ble dette ikke godt mottatt av etaten. Der ville man ha seg frabedt å få slike henvendelser.

Og vår erfaring med å nå Skatteetaten, vitner om en etat som ikke ønske kontakt med omverden, annet enn når dere selv finner det passende.

Det betyr at norske bedrifter står alene og må klare seg på egen hånd i forhold til å tolke regelverket for forbruksavgift som dere forvalter. Svært mange bedrifter betaler derfor langt mer i avgifter enn det Stortinget har ment at de skal, fordi de ikke forstår reglene. Det råder stor grad av tilfeldighet.

Det er ikke uvanlig at vi får spørsmål ifra kunder om temaet. Vi burde da sikkert vært konsekvente og avvist å svare, men når du vet at kunden ikke har noen alternativ, forekomme at vi likevel forsøker etter beste evne å svare. Svar som Staten burde ha gitt.

Reglene for forbruksavgift er basert på koder som SSB har opprettet for å lage statistikk. Hva som er riktig statistikkode for den enkelte bedrift er trolig noe bedriftene må finne fram til etter beste skjønn.

Om man går nærmere inn i en hvilken som helst bedrift, vil man finne at det er mange ulike aktiviteter som vil kunne klassifiseres i ulike statistikkoder, og som vil variere over tid.

Altså er det etter vår oppfatning stor grad av synsing og tilfældigheter, i grunnlaget som brukes ved beregning av fordeler i forhold til forbruksavgift. Dette gir store muligheter for å skape usikkerhet hos den som skal skrive en egenerklæring, og for kontrollører til å grave seg ned i detaljer.

Ulike behandlingsprinsipper:

Etter opplæring i regi av Tolletaten for noen år siden, der tre personer ifra VOKKS Nett AS og VOKKS AS deltok, har vi vært av den oppfatning at reglene for redusert sats og fullt fritak skulle baseres på et prinsipp. Det er derfor med undring vi nå erfarer at etter at Skatteetaten har tatt over ansvaret, så praktiserer man en blanding av to svært ulike prinsipper. Bl.a. dokumentert i vedtaket som vi herved klager på.

Vi vil derfor i det følgende prøve å synliggjøre konsekvensen av dette, samt utfordre skatteetaten til å begrunne hvordan man kan rettferdiggjøre parallell bruk av to så ulike prinsipper, noe som vi mener ikke bidrar til å gjøre regelverket entydig.

Vi kaller dem i det følgende Prosent Prinsippet (PP) som ser ut til å være Skatteetatens foretrukne og 80-20 prinsippet som gir et Enten Eller resultat, heretter forkorter til EE prinsippet.

Eksempel:

En bedrift oppgir at det driver produksjon i en SSB kode som gir rett til redusert sats, og oppgir at denne aktiviteten opptar 21 % av gulvarealet. Bedriften bruker 500.000 kWh pr år.

Behandlet etter EE prinsippet gir dette bedriften redusert sats på alt sitt forbruk, uavhengig av hvor mye energi som brukes til ulike prosesser på det ulike gulvarealene. I 2020 gir dette bedriften en avgifts besparelse på kr 78.125. Hadde ikke bedriften knyttet den aktuelle SSB koden til gulvareal, men sagt at 21 % av energiforbruket gikk til den koden, så ville de blitt krevd for full avgift for 79 % av sitt energiforbruk, fordi da ville PP blitt lagt til grunn. Avgiftsreduksjonen ville dermed blitt på bare kr 16.406. Altså, bedriften spare over kr 60.000, ved å bruke begrepet areal i sin egenerklæring.

Men forbruksavgiften er jo ingen arealavgift, men en energiforbruks avgift. Hvorfor skal da hensynet til areal gi slike store utslag? Og hva med volum? Det må også skatteetaten forklare, for bygningsvolum må jo ha minst like mye med energiforbruk å gjøre, som bygningsareal?

For slik vi oppfattet dette etter å ha vært på kurs i regi av Tolletaten, så var dette med areal bare som eksempel å regne, på hvilket prinsipp man skulle legge til grunn. På det aktuelle kurset deltok også tollinspektører som framsto som svært overrasket over at EE i det hele eksisterte som prinsipp, fordi de i alle år hadde saksbehandlet etter PP, selv der begrepet areal var inne i bildet.

I vedtaket innrømmer skatteetaten at EE eksisterer som alternativt prinsipp, men mener at dette ikke gjelder i det aktuelle tilfellet.

Når den aktuelle bedriften som har levert dokumentasjon på at 80 % av energien brukes i en prosess med en SSB kode som gir fritak, så er det god grunn til å anta at denne aktiviteten legger beslag på mer enn 20 %

Nett

Besøksadresse: Gamle Jevnakervegen 3-5 Postadresse: Postboks 160, 2882 DOKKA
Foretaksnr: NO 882 783 022 MVA Bankgiro: 1503 52 46204

av arealet, noe som etter vår oppfatning burde tilsi at EE var gjeldende prinsipp. Bedriften har for øvrig i alle år hatt redusert sats. Det er bare få år siden at de søkte og fikk endret til fullt fritak.

Beregnet etter EE slik vi trodde var gjeldende prinsipp, så er det ingen tvil om at bedriften ikke skal betale forbruksavgift. I vedtaket har derimot skatteetaten brukt PP, og kommet til at 20 % skal belastes lav sats. Det er dette vi klager på.

Så tolker jeg vedtaket som at man påberoper seg at det er andre prinsipp som gjelder i skille mellom fullt fritak og lav sats, kontra lav sats og full avgift. At dette krever et annet prinsipp framstår som merkelig tatt i betraktning at forholdet mellom lav sats og null avgift er snakk om småpenger i motsetning til i forhold mellom full og lav sats.

Og så er det dette med administrasjon som også er inne i bildet. Men hva annet er begrepet administrasjon enn en SSB kode som ikke gir rett til lav sats? Hva er det som gjør denne koden spesiell i forhold til alle andre koder som heller ikke gir rett til lav sats eller fritak?

Som sagt, vi ber skatteetaten om å gå gjennom sin bruk av prinsipp, og komme fram til et regelverk som saksbehandlere og bedrifter kan forstå likt.

Hvorfor skal det enkle og grovmaskede vurderingene etter EE prinsippet kunne legges til grunn bare om man kobler saken mot areal?

Som opplyst før, er det svært få bedrifter som kan si eksakt hvor mye energi som går til ulike prosesser, da de fleste har en måler som måler alt, og bruken vil variere mer og mindre kontinuerlig.

EE prinsippet er betydelig enklere for alle parter å forstå, og bedriftene vil sammen med sine revisorer enkelt kunne dokumentere om mer eller mindre enn 20 % av energien brukes innenfor en kode med rett til lavere avgiftssats. Og prinsippet signaliserer at vurderingen er grovmasket, ved at alt mindre enn 20 %, gir ingen ting. Denne grovmaskede vurderingen står seg godt opp imot tidligere påpekte skjønnsvurderinger i forhold til kodeverket.

Skatteetaten erkjenner at EE prinsippet eksisterer og er riktig å bruke i noen tilfeller, men anser det som et unntak. Hvorfor unntak og ikke som regel?

EE prinsippet har selvfølgelig også bakdel for bedrifter med aktivitet av omfang mindre enn 20 %, som etter PP vil få noe. Men PP prinsippet med sine 100 ulike prosentsatser signaliserer en nøyaktighet og detaljeringsgrad som SSB kodene likevel ikke kan rettferdiggjøre.

Et eksempel på hvor man fort ender med PP:

Det var mens Tollvesenet hadde ansvaret, og var på kontroll hos en bedrift i vårt område. Dette endte med at bedriften skulle betale lav sats for 99 % av forbruket, men full sats for 1 %, fordi bedriften leverte trykkluft til nabobedriften som ikke hadde rett på redusert sats.

Vi tillot oss å protestere på dette på vegne av bedriften (og for å redusere vårt eget byråkrati). Vi mente at om bedriften solgte trykkluft som en av sine tjenester, så hadde ikke dette noe med forbruksavgift på strøm å gjøre. Tolldirektoratet behandlet saken og sa at verken vi eller tollinspektøren hadde noe med å legge oss opp i dette. Det var kunden som måtte vurdere. Tolldirektoratet kom seg altså unna å ta stilling, men man forsto tydeligvis at her var det noen som hadde gått litt langt.

Eksemplet viser at en plikttoppfyllende saksbehandler endte opp med å også trekke inn SSB koden til en av bedriftens kunder. Skulle saksbehandler ha tatt dette helt ut, måtte han ha vurdert alle bedriftens kunder, og ville trolig ha endt på 100 % full sats.

PP gir saksbehandler signal om stor nøyaktighet og mulighet til å grave seg ned i detaljer, noe som vil kunne variere fra saksbehandler til saksbehandler.

Som sagt, etter at vi hadde vært på kurs i regi av Staten ved Tolletaten og Tolldirektoratet har vi vært overbevist om at EE var prinsippet som skulle brukes, og at PP var et tilbakelagt stadium. At EE bare skal gjelde dersom man blander inn begrepet Areal og Administrasjon, er etter vår oppfatning ulogisk og svært byråkratiserende.

Vi oppfattet henvisningen til administrasjon og areal, som eksempel ikke unntak.

Derfor oppfattes det som urimelig at Staten via Skatteetaten nå igjen saksbehandler etter PP, slik Tollvesenet gjorde før.

Vi ber derfor Skatteetaten sentralt om å drøfte hvorfor er det rett å veksle mellom to så ulike prinsipp som PP og EE.

Tatt i betraktning at ansvaret for denne avgiften er flyttet ifra tolletaten til skatteetaten av en regjering med uttalt fokus på å redusere byråkrati, så er det helt ulogisk at man hovedsakelig legger seg på det mest byråkratiske beregningsprinsippet i forhold til forbruksavgiften.

Når etaten har vurdert prinsippene håper vi at den delen av vedtaket i vår sak som klagen gjelder for, blir omgjort og at det er det ubyråkratiske EE prinsippet som legges til grunn i framtiden.

Vi gjør for ordensskyld også oppmerksom på at vedtaket som er fattet, har konsekvenser som ikke er beskrevet eller drøftet i vedtaksbrevet.

Vi håper på et positivt svar.

Med hilsen
VOKKS Nett AS

Gunnar Løkkebø
Kundesjef